

Конвенція
між Урядом України і Швейцарською Федеральною Радою
про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків
на доходи і на капітал

(Конвенцію ратифіковано Законом N 2929-III ([2929-14](#)) від 10.01.2002,)

Дата підписання: 30.10.2000
Дата набрання чинності для України: 26.02.2002

Уряд України і Швейцарська Федеральна Рада,
бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного
оподаткування стосовно податків на доходи і на капітал і
підтверджуючи своє прагнення до розвитку та поглиблення взаємних
економічних стосунків, домовились про таке:

Стаття 1

Особи, до яких застосовується Конвенція

Ця Конвенція застосовується до осіб, які є резидентами однієї
або обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється Конвенція

1. Ця Конвенція поширюється на податки на доходи і на
капітал, що стягуються від імені Договірної Держави або її
політико-адміністративних підрозділів чи місцевих органів влади,
незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доходи і на капітал вважаються всі податки,
що стягуються із загальної суми доходу, із загальної вартості
капіталу або з елементів доходу чи капіталу, включаючи податки на
доходи від відчужування рухомого або нерухомого майна, податки на
загальну суму заробітної плати або жалування, сплачуваних
підприємством.

3. Існуючими податками, на які поширюється Конвенція,
зокрема, є:

а) у Швейцарії:

федеральні, кантональні та комунальні податки

(i) з доходу (загальний доход, прибуток від заробітної плати,
прибуток з капіталу, промисловий і комерційний прибуток, доход від
відчужування майна та інші види доходу); і

(ii) з капіталу (загальна вартість майна, рухоме та нерухоме
майно, виробничі активи, сплачена частина акціонерного капіталу і
резервних фондів та інші види капіталу)

(надалі "швейцарський податок"),

б) в Україні:

(i) податок на прибуток підприємств; і

(ii) прибутковий податок з фізичних осіб

(надалі "український податок").

4. Ця Конвенція поширюється також на будь-які ідентичні або
аналогічні по суті податки, які справляються кожною з Договірних
Держав після дати підписання цієї Конвенції в доповнення або
замість існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав
повідомлять один одного про будь-які істотні зміни, які відбулися
в їх відповідних податкових законодавствах.

Стаття 3

Загальні визначення

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо з контексту не випливає інше:

- a) термін "Швейцарія" означає Швейцарську Конфедерацію;
- b) термін "Україна" при використанні в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;
- c) термін "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають залежно від контексту Швейцарію або Україну;
- d) термін "національна особа" означає:
 - (i) будь-яку фізичну особу, що має громадянство Договірної Держави;
 - (ii) будь-яку юридичну особу, партнерство або асоціацію, що одержує свій статус як такий за чинним законодавством Договірної Держави;
- e) термін "особа" включає фізичну особу, компанію або будь-яке інше об'єднання осіб;
- f) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яку організацію, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;
- g) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;
- h) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським чи повітряним судном або дорожнім транспортним засобом, що експлуатується підприємством Договірної Держави, місце фактичного керівного органу якого знаходиться у Договірній Державі, за винятком тих випадків, коли морське чи повітряне судно або дорожній транспортний засіб експлуатується виключно між пунктами в другій Договірній Державі;
- i) термін "компетентний орган" означає стосовно Швейцарії - Директора Федеральної податкової адміністрації або його повноважного представника, і стосовно України - Державну податкову адміністрацію України або її повноважного представника.

2. При застосуванні цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у Конвенції, буде мати те значення, яке він має за законодавством цієї Держави стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція, якщо з контексту не випливає інше.

Стаття 4

Резидент

1. Для цілей цієї Конвенції термін "резидент Договірної Держави" означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі постійного місця проживання, постійного місцеперебування, місцезнаходження керівного органу, місця реєстрації або будь-якого іншого аналогічного критерію.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

a) вона вважається резидентом лише тієї Держави, де вона має у своєму розпорядженні постійне житло; якщо вона має у своєму розпорядженні постійне житло в обох Державах, вона вважається резидентом лише тієї Держави, в якій вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

b) у разі, якщо Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного житла в жодній з Держав, вона вважається резидентом лише тієї Держави, де вона звичайно проживає;

c) якщо вона звичайно проживає в обох Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом лише тієї Держави, національною особою якої вона є;

d) якщо вона є національною особою обох Держав, або якщо вона не є національною особою жодної з них, тоді компетентні органи Договірних Держав вирішують питання за взаємною згодою.

3. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона буде вважатися резидентом лише тієї Договірної Держави, де міститься її фактичний керівний орган.

Стаття 5

Постійне представництво

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

- a) місце управління;
- b) відділення;
- c) контору;
- d) фабрику;
- e) майстерню;
- f) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів; і
- g) склад або інше приміщення, яке використовується як торгова точка.

3. Будівельний майданчик, або монтажний, або складальний об'єкт утворюють постійне представництво лише в тому разі, якщо вони існують більше дванадцяти місяців.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не включає:

a) використання споруд виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;

b) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки;

c) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

e) утримання постійного місця діяльності виключно з метою реклами, для надання інформації, для проведення наукового

дослідження або здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності підготовчого чи допоміжного характеру;

f) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від а) до е), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Незалежно від положень пунктів 1 і 2, якщо особа, інша ніж агент з незалежним статусом, про якого йдеться в пункті 6, діє від імені підприємства і має, і звичайно використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства або утримує запаси товарів чи виробів, що належать підприємству, з яких здійснюється регулярний продаж цих товарів чи виробів від імені підприємства, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в цій Державі щодо будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, за винятком, коли діяльність цієї особи обмежується тією, що зазначена в пункті 4, яка, якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, не перетворює це постійне місце діяльності у постійне представництво відповідно до положень цього пункту.

6. Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише в разі, якщо воно здійснює підприємницьку діяльність у цій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності.

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Державі (через постійне представництво або іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доходи від сільського або лісового господарства), яке знаходиться в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій знаходиться майно, що розглядається. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, яке використовується в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі як компенсації за розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів. Морські і повітряні судна та дорожні транспортні засоби не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 будуть застосовуватись до доходів, що одержуються від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємства і до доходів від нерухомого майна, що використовується для здійснення незалежних особистих

послуг.

Стаття 7

Прибуток від підприємницької діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується лише в цій Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність, як вказано вище, прибуток підприємства може оподатковуватись у другій Державі, але тільки стосовно тієї частини, яка відноситься до цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3, якщо підприємство Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до такого постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим і самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю в таких же або аналогічних умовах і діяло цілком незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. При визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи управлінські та загальноадміністративні витрати, понесені таким чином як у Договірній Державі, де розташоване постійне представництво, так і за її межами.

4. У міру того, як визначення в Договірній Державі відповідно до її законодавства прибутку, що стосується постійного представництва, на базі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 не буде перешкоджати цій Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це диктується практикою; обраний спосіб розподілу, однак, повинен бути таким, що його результати будуть відповідати принципам, які містяться в цій статті.

5. Жодний прибуток не відноситься до постійного представництва лише на основі простої закупки постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

Стаття 8

Міжнародний транспорт

1. Прибутки підприємства Договірної Держави, одержані від експлуатації морських, повітряних суден або дорожніх транспортних засобів у міжнародних перевезеннях, будуть оподатковуватись тільки в цій Державі.

2. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають:

а) доход від здавання в оренду морських або повітряних суден без екіпажу; і

b) прибутки від здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), що використовуються для транспортування товарів чи виробів; де така оренда є побічною стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.

3. Положення пункту 1 застосовуються також до прибутку від участі у пулі, спільному підприємстві або в міжнародному транспортному агентстві.

Стаття 9

Асоційовані підприємства

1. У випадку, коли:

a) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави; або

b) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави;

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних і фінансових взаємовідносинах створюються або складаються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений Договірною Державою до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. У разі, коли одна Договірна Держава включає в прибутки підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибутки, по яких підприємство другої Договірної Держави було оподатковано в цій другій Державі, і прибутки, таким чином включені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді компетентні органи Договірних Держав можуть консультиватися один з одним з метою досягнення згоди щодо корективки прибутку в обох Договірних Державах.

3. Договірна Держава не повинна змінювати прибуток підприємства за умов, згаданих у пункті 1 після закінчення часових обмежень, передбачених її внутрішнім законодавством, і в будь-якому разі після закінчення п'яти років після закінчення року, в якому прибуток, що підлягає такій зміні, був нарахований підприємству цієї Держави. Цей пункт не застосовується у випадку шахрайства або навмисного ухилення від оподаткування.

Стаття 10

Дивіденди

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач є фактичним власником дивідендів, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

a) 5 відсотків загальної суми дивідендів, якщо право на дивіденди фактично має компанія (інша ніж партнерство), яка

безпосередньо володіє принаймні 20 відсотками капіталу компанії, яка сплачує дивіденди;

b) 15 відсотків загальної суми дивідендів в інших випадках.

Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють порядок застосування таких обмежень.

Цей пункт не стосується оподаткування компанії стосовно прибутків, з яких сплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій чи інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, а також доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню як і доход від акцій, відповідно до законодавства тієї Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо фактичний власник дивідендів, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. В такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14.

5. У разі, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доход з другої Договірної Держави, ця друга Держава може не стягувати будь-яких податків з дивідендів, що сплачуються компанією, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі, і з нерозподіленого прибутку компанії не стягуються податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій другій Державі.

Стаття 11

Проценти

1. Проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись в цій другій Державі.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо фактичний власник процентів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 процентів загальної суми процентів.

3. Незважаючи на положення пункту 2, будь-які такі проценти, про які йдеться у пункті 1, будуть оподатковуватись лише в тій Договірній Державі, резидентом якої є одержувач, якщо такий одержувач є фактичним власником процентів, та якщо такі проценти сплачуються:

a) у зв'язку з продажем у кредит будь-якого промислового, комерційного або наукового обладнання;

b) у зв'язку з продажем у кредит будь-яких виробів одним підприємством іншому підприємству;

c) за позиками будь-якого виду, що надаються банком; або

d) самій Договірній Державі, або її політико-адміністративному підрозділу, або місцевому органу влади.

4. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування обмежень, передбачених пунктами 2 та 3.

5. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає доход від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, доход від урядових цінних паперів і доход від облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій або боргових зобов'язань. Штрафи за несвоєчасну сплату не розглядаються як проценти для цілей цієї статті.

6. Положення пунктів 1, 2 і 3 не застосовуються, якщо фактичний власник процентів, який є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14.

7. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама ця Держава, політико-адміністративний підрозділ, місцевий орган влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

8. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником процентів, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума сплачуваних процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і фактичним власником процентів при відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми процентів. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 12

Роялті

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі роялті можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач є фактичним власником роялті, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 процентів загальної суми роялті у межах значення підпункту а) пункту 5 цієї статті.

3. Незважаючи на положення пункту 2 цієї статті, роялті, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої

Договірної Держави, підлягають оподаткуванню тільки в другій Договірній Державі, якщо цей резидент є фактичним власником роялті, та якщо роялті є виплатами в межах значення підпункту b) пункту 5 цієї статті.

4. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування обмежень, передбачених пунктами 2 та 3.

5. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як відшкодування:

a) за користування або за надання права використання будь-яких авторських прав на твори літератури або мистецтва (включаючи кінематографічні фільми і фільми або плівки для радіомовлення чи телебачення); і

b) за користування або за надання права на використання будь-якого авторського права на наукову працю, патент, торгову марку, дизайн або модель, план, таємну формулу або процес, або за інформацію (ноу-хау) щодо промислового, комерційного або наукового досвіду.

6. Положення пунктів 1, 2 і 3 не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, що є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14, залежно від обставин.

7. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцевий орган влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплачувати роялті, і витрати по сплаті цих роялті несе таке постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

8. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником роялті або між ними обома і будь-якою третьою особою сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним власником роялті за відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 13

Доходи від відчужування майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6, і яке знаходиться у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування:

а) акцій, що одержують їх вартість або більшу частину вартості прямо або посередньо від нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі; або

б) паїв у партнерстві, активи якого складаються головним чином з нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі, або з акцій, як вони визначені в підпункті а) вище, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

3. Доходи від відчужування рухомого майна, що складає частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або від рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, доступної резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають такі доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

4. Доходи підприємства Договірної Держави від відчужування морських, повітряних суден або дорожніх транспортних засобів, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких морських, повітряних суден або дорожніх транспортних засобів, оподатковуються тільки в цій Державі.

5. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться у пунктах 1, 2, 3 і 4, підлягають оподаткуванню тільки в Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

Стаття 14

Незалежні особисті послуги

1. Доход, що одержується резидентом Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Державі, за винятком випадку, коли він володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення цієї діяльності. Якщо у нього є така постійна база, доход може оподатковуватись у другій Державі, але тільки тією мірою, якою він відноситься до цієї постійної бази.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18 і 19 жалування, заробітна плата та інші подібні винагороди, що одержуються резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, одержана в зв'язку з цим винагорода може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, яка здійснюється в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в другій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом будь-якого дванадцятимісячного періоду, що починається або закінчується у даному фінансовому році, і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави, і

с) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті, винагорода, що одержується у зв'язку з роботою за наймом, яка здійснюється на борту морського або повітряного судна, що експлуатується в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, може оподатковуватись у цій Державі.

Стаття 16

Гонорари директорів

Директорські гонорари та інші подібні виплати, які одержуються резидентом Договірної Держави як членом ради директорів або іншого подібного органу компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

Стаття 17

Артисти і спортсмени

1. Незалежно від положень статей 14 і 15, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтв, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Якщо доход від особистої діяльності, що здійснюється працівником мистецтв або спортсменом у цій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтв чи спортсмену, а іншій особі, цей доход може незалежно від положень статей 7, 14 і 15 оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтв чи спортсмена. Цей пункт не застосовується, якщо з'ясовано, що ні працівник мистецтв або спортсмен особисто, ні особи, пов'язані з ним не приймають безпосередньої участі у прибутку такої особи.

3. Пункти 1 і 2 не застосовуються до доходу від діяльності, що здійснюється працівниками мистецтв або спортсменами, якщо такий доход одержується прямо або посередньо значною мірою з суспільних фондів.

Стаття 18

Пенсії

З урахуванням положень пункту 2 статті 19 пенсії й інші подібні винагороди, що сплачуються резиденту Договірної Держави як відшкодування за роботу за наймом у минулому будуть оподатковуватись тільки в цій Державі.

Стаття 19

Державна служба

1. а) Винагорода, інша ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Держави, підрозділу або органу влади, оподатковується тільки в цій Державі.

б) Однак, така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо послуги надаються в цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

(i) є національною особою цієї Держави; або

(ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення служби.

2. а) Будь-яка пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом чи місцевим органом влади, або із створених ними фондів фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Держави, або підрозділу, або органу влади, оподатковується лише в цій Державі.

б) Однак, така пенсія буде оподатковуватись тільки в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом і національною особою цієї Держави.

3. Положення статей 15, 16 і 18 будуть застосовуватись до винагород і пенсій стосовно служби, що здійснюється у зв'язку з проведенням підприємницької діяльності Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади.

Стаття 20

Студенти

Платежі, одержувані студентом або стажувальником, який є або був безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави і який перебуває у першій згаданій Державі виключно з метою навчання або одержання освіти, і призначені для проживання, навчання або одержання освіти, не оподатковуються в першій згаданій Державі, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Держави.

Стаття 21

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їх виникнення, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Конвенції, будуть оподатковуватись тільки в цій Державі.

2. Положення пункту 1 не застосовуються до доходів інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. В такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 залежно від обставин.

3. Положення цієї статті не застосовуються до податків, які стягуються у джерела з виграшів у лотерею.

Стаття 22

Капітал

1. Капітал, представлений нерухомим майном, про яке йдеться у статті 6, що є власністю резидента Договірної Держави, і яке розташоване у другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Капітал, представлений рухомим майном, що є частиною підприємницького майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або представлене рухомим майном, пов'язаним з постійною базою, доступною резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій другій Державі.

3. Капітал, представлений морськими, повітряними судами та дорожніми транспортними засобами, що експлуатуються у міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, а також рухомим майном, пов'язаним з експлуатацією цих морських, повітряних суден та дорожніх транспортних засобів, оподатковується тільки в цій Державі.

4. Усі інші елементи капіталу резидента Договірної Держави оподатковуються тільки в цій Державі.

Стаття 23

Усунення подвійного оподаткування

1. У Швейцарії подвійне оподаткування усувається таким чином:
а) Якщо резидент Швейцарії одержує доходи чи володіє капіталом, які згідно з положеннями цієї Конвенції можуть оподатковуватись в Україні, то Швейцарія, з урахуванням положень підпункту b, звільняє від оподаткування такий дохід чи капітал, але може при обчисленні суми податку на дохід чи капітал цього резидента застосовувати ставку податку, яка була б застосована, якщо б звільнений дохід чи капітал не був би звільнений від оподаткування.

б) Якщо резидент Швейцарії одержує дивіденди, проценти або роялті, які у відповідності до положень статей 10, 11 або 12 можуть бути оподатковані в Україні, то Швейцарія за запитом дозволяє надання знижки такому резиденту. Ця знижка може складатися з:

(i) вирахування з податку на дохід цього резидента суми, що дорівнює податку, сплаченому в Україні у відповідності до положень статей 10, 11 або 12; однак, таке вирахування не повинно перевищувати тієї частини швейцарського податку, підрахованого до надання вирахування, яка відноситься до доходу, що може оподатковуватись в Україні; або

(ii) акордної знижки швейцарського податку; або

(iii) часткового звільнення таких дивідендів, процентів або роялті від швейцарського податку, який у будь-якому випадку складається принаймні з вирахування податку, сплаченого в Україні з загальної суми дивідендів, процентів або роялті.

Швейцарія буде встановлювати знижку, що застосовується, і регулювати цю процедуру у відповідності зі швейцарськими положеннями, що стосуються виконання міжнародних конвенцій Швейцарської Конфедерації про уникнення подвійного оподаткування.

с) Компанія, яка є резидентом Швейцарії, і одержує дивіденди від компанії, яка є резидентом України, має право для цілей

швейцарського оподаткування стосовно таких дивідендів, на таку ж знижку, яка була б надана компанії, таким же чином як якщо б компанія, що сплачує дивіденди, була б резидентом Швейцарії.

2. В Україні подвійне оподаткування усувається таким чином:

а) З урахуванням положень законодавства України, що стосуються звільнення податку, сплаченого на території за межами України (які не будуть суперечити головним принципам цього пункту), на швейцарський податок, сплачуваний за законодавством Швейцарії, та відповідно до цієї Конвенції прямо або шляхом вирахування, на прибуток, або доходи з джерел, розташованих у Швейцарії, або на капітал, що підлягає оподаткуванню, який міститься у Швейцарії, буде робитися знижка у вигляді кредиту проти будь-якого українського податку, обчислюваного стосовно таких прибутку, доходу або капіталу, стосовно яких обчислюється швейцарський податок.

б) Ці вирахування в будь-якому випадку не повинні перевищувати тієї частини податку з доходу або податку з капіталу, як було підраховано до надання вирахування, яка стосується доходу або капіталу, що можуть оподатковуватись в цій другій Державі залежно від обставин.

с) Якщо відповідно до будь-якого положення Конвенції одержуваний дохід або капітал резидента Договірної Держави звільнено від податку в цій Державі, ця Держава може, незважаючи на це, при підрахунку суми оподаткування на частину доходу або капіталу цього резидента, що залишилась, взяти до уваги звільнений дохід або капітал.

3. Для цілей пунктів 1 і 2 цієї статті прибуток, дохід і приріст вартості нерухомого майна, що належать резиденту Договірної Держави, які можуть оподатковуватись у другій Договірній Державі відповідно до цієї Конвенції, будуть вважатись такими, що виникають із джерел у цій другій Державі.

Стаття 24

Недискримінація

1. Національні особи Договірної Держави, не підлягатимуть у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або будь-якому пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи цієї другої Держави за тих же обставин, зокрема з точки зору резиденції. Це положення також застосовується, незалежно від положень статті 1, до осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не будуть піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи Держави, за тих же умов.

3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не повинно бути менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї другої Держави, які здійснюють подібну діяльність.

4. За винятком випадків, коли застосовуються положення статті 9, пункту 8 статті 11 або пункту 8 статті 12, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, з метою визначення

оподаткованого прибутку такого підприємства підлягають обчисленню за таких же умов, за яких вони сплачувались резиденту першої згаданої Держави. Таким же чином будь-які борги підприємства однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинні, з метою визначення оподаткованого майна цього підприємства, підлягати вирахуванням за таких же умов, що й борги резидента першої згаданої Держави.

5. Підприємства Договірної Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не підлягатимуть в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

6. Ніщо в цій статті не буде мати тлумачення як зобов'язання однієї з Договірних Держав надавати фізичній особі, що не є резидентом цієї Держави, будь-які персональні звільнення, пільги і вирахування для податкових цілей, які надаються фізичним особам, що є резидентами, на підставі критеріїв, не передбачених загальним законодавством.

7. Положення цієї статті, незважаючи на положення статті 2, застосовуються до податків будь-якого виду і роду.

Стаття 25

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до її оподаткування невідповідно до положень цієї Конвенції, вона може, незалежно від засобів захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати свій випадок до компетентних органів Договірної Держави, резидентом якої вона є, або, якщо її випадок підпадає під дію пункту 1 статті 24, тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є. Справа повинна бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дію, яка призводить до оподаткування, що не відповідає положенням Конвенції.

2. Компетентний орган прагнучиме, якщо він вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо він сам не в змозі дійти до задовільного рішення, вирішити випадок за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає Конвенції.

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникають при тлумаченні або застосуванні Конвенції.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів. Якщо для досягнення згоди буде необхідне проведення усного обміну думками, то такий обмін може відбутися на засіданні комісії, що складається з представників компетентних органів Договірних Держав.

Стаття 26

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією (яка є інформацією, що знаходиться в їх розпорядженні

згідно з відповідними податковими законами у ході звичайного адміністрування), необхідною для виконання положень цієї Конвенції стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція. Будь-яка інформація, якою обмінюється таким чином, буде розглядатися як конфіденційна і не буде розкрита особам іншим, ніж ті, що зайняті оцінкою та збором податків, на які поширюється ця Конвенція. Не буде здійснюватися обмін будь-якою з вищезгаданої інформації, яка могла б розкрити будь-яку торговельну, підприємницьку, банківську, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес.

2. В жодному випадку положення цієї статті не будуть тлумачитись як такі, що покладають на одну з Договірних Держав зобов'язання здійснювати адміністративні заходи, такі, що протирічать нормативним документам і практиці будь-якої з Договірних Держав, або які б протирічили її суверенітету, безпеці або громадському порядку (*ordre public*), або надавати інформацію, яку неможливо одержати за її власним законодавством або за законодавством Держави, яка здійснює запит.

Стаття 27

Члени дипломатичних місій та консульських постів

Ніщо у цій Конвенції не буде впливати на податкові привілеї дипломатичних агентів чи консульських службовців за загальними нормами міжнародного права або відповідно до положень спеціальних угод.

Стаття 28

Набуття чинності

1. Кожна з Договірних Держав повідомить іншу по дипломатичних каналах про завершення внутрішньодержавних процедур, необхідних для набуття чинності цією Конвенцією. Ця Конвенція набуває чинності у день одержання останнього з таких повідомлень і її положення діятимуть:

а) стосовно податків, утриманих у джерела щодо сум, які виплачені на або після першого січня календарного року, наступного за роком набуття Конвенцією чинності; та

б) стосовно інших податків щодо податків, які стягуються під час податкових років або періодів, що починаються на або після першого січня календарного року, наступного за роком набуття Конвенцією чинності.

2. а) 3 дня набуття чинності цією Конвенцією у відносинах між Швейцарією та Україною втрачає чинність Конвенція між Швейцарською Конфедерацією та Союзом Радянських Соціалістичних Республік щодо фіскальних питань, яка була підписана 5 вересня 1986 року ([756 004](#)).

б) 3 дня набуття чинності цією Конвенцією у відносинах між Швейцарією та Україною втрачає чинність Обмін Нотами від 18 січня 1968 року між Послом Швейцарської Конфедерації і Міністерством Закордонних Справ Союзу Радянських Соціалістичних Республік щодо оподаткування підприємств морських та повітряних перевезень.

Стаття 29

Припинення дії

Ця Конвенція залишається чинною до припинення її дії однією з Договірних Держав. Кожна з Договірних Держав може припинити дію Конвенції через дипломатичні канали шляхом надання повідомлення про припинення дії принаймні за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року.

У такому разі Конвенція припиняє свою дію:

а) стосовно податків, утриманих у джерела, щодо сум, які виплачені на або після першого січня календарного року, наступного за роком надання повідомлення про припинення дії; та

б) стосовно інших податків щодо податків, які стягуються під час податкових років або періодів, що починаються на або після першого січня календарного року, наступного за роком надання повідомлення про припинення дії.

На засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено у м.Київ 30 жовтня 2000 року в двох примірниках українською, німецькою та англійською мовами, всі тексти є автентичними. У разі виникнення розбіжностей у тлумаченні, перевагу має текст, викладений англійською мовою.

За Уряд
України
(підпис)

За Швейцарську
Федеральну Раду
(підпис)

Протокол

Уряд України і Швейцарська Федеральна Рада

домовилися при підписанні у м. Київ 30 жовтня 2000 року Конвенції між двома країнами про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи і капітал по нижченаведених положеннях, що складають невід'ємну частину вказаної Конвенції.

1. До статті 2

Стосовно підпункту б) (ii) пункту 3 статті 2 зрозуміло, що термін "податок на доходи фізичних осіб" означає податок, що стягується відповідно до Декрету Кабінету Міністрів України від 26 грудня 1992 р. N 13-92 ([13-92](#)) "Про прибутковий податок з громадян", або згідно з будь-яким іншим законом, прийнятим у замість або в доповнення до цього Декрету.

2. До статті 7

Стосовно пунктів 1 і 2 статті 7, якщо підприємство Договірної Держави продає товари чи вироби, або здійснює підприємницьку діяльність у другій Державі через розташоване в ній постійне представництво, прибуток цього постійного представництва повинен визначатися не на базі валової суми, одержаної підприємством, а лише на базі тієї частини валових надходжень, яка відноситься до фактичної діяльності постійного представництва з такого продажу або підприємницької діяльності.

У випадку контрактів на дослідження, поставку, установавання або будівництво промислового, комерційного або наукового

обладнання або приміщень, або на громадські роботи, якщо підприємство має постійне представництво, прибуток такого постійного представництва повинен визначатися не на базі валової суми контракту, а лише на базі тієї частини контракту, яка дійсно виконується постійним представництвом в тій Державі, де розташоване постійне представництво.

Прибуток, який відноситься до тієї частини контракту, яка виконується головним офісом підприємства, повинен оподатковуватися лише у Державі, резидентом якої є підприємство.

Стосовно пункту 3 статті 7 зрозуміло, що застосування фрази "обґрунтовано відносяться" щодо витрат, які можуть вираховуватися при визначенні прибутку постійного підприємства, буде здійснюватися відповідно до наступного:

Окремі витрати, понесені підприємством, можуть розглядатися як видатки, понесені для цілей постійного представництва, якщо витрати попередньо понесені в ході виконання діяльності, безпосередньою метою якої є здійснення продажу конкретних товарів або надання послуг, та реалізація прибутку через постійне представництво.

Якщо, однак, на підставі фактів та обставин окремого випадку виявиться, що витрати були попередньо понесені в ході виконання діяльності, основною метою якої є раціоналізація загальної суми витрат підприємства, або збільшення звичайним чином його продажу, такі витрати не можуть розглядатися як видатки, понесені виключно для цілей постійного представництва. При визначенні прибутку постійного представництва лише та частина витрат, яка виникла із належного розподілу між різними частинами підприємства, може вираховуватися.

При застосуванні цих принципів компетентні органи можуть розглядати особливий характер окремих витрат, та, якщо це необхідно, встановлювати обґрунтований розподіл за допомогою взаємоузгоджувальної процедури; при виконанні цього необхідна увага повинна приділятися двосторонньому характеру такого розподілу.

3. До статей 7 та 12

Зрозуміло, що виплати, одержані як компенсація за використання, або за надання права використовувати промислове, комерційне або наукове обладнання, є складовою частиною прибутку від підприємницької діяльності, до якого застосовується стаття 7.

4. До статей 18 та 19

Зрозуміло, що термін "пенсії" або "пенсія" при використанні в статтях 18 або 19, відповідно, застосовується не тільки до періодичних виплат, а також включає акордні виплати.

Вчинено у м. Київ 30 жовтня 2000 року в двох примірниках українською, німецькою та англійською мовами, всі тексти є однаково автентичними. У разі виникнення розбіжностей у тлумаченні, перевагу має текст, викладений англійською мовою.

За Уряд
України
(підпис)

За Швейцарську
Федеральну Раду
(підпис)